

2010 m.
Rugsėjis
Nr. 9 (16)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išėina mėnesio pirmą sekmadienį

Mieli mokytojai, mokiniai,

Dar būdamas lopšyje mažas žmogutis veržiasi prie Pažinimo slenksčio – nori pažinti, žinoti, suprasti. Šis natūralus žinių troškimas lydi mus visą gyvenimą, nes Dievo kūrinija yra neaprepiama ir neišsemiamą. Linkiu, kad žinių alkis padėtų eiti kaskart vis tobulesniu ir gražesniu gyvenimo keliu, o supratimas leistų priartėti arčiau Dievo meilės ir išminties. Tegul naujieji mokslo metai būna kūrybingi, prasmingi ir dvasingi.

ALYVŲ KALNAS

Ariogalos parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas

Praėjus 40 dienų po Kristaus Prisikėlimo, Bažnyčia švenčia Viešpaties Žengimo Dangun iškilnę. Ši diena sustiprina mūsų tikėjimą, kad ir mes, prisikėlę iš numirusių, būsime kartu su Dievu ir jo šventaisiais. Štai, kur šioje Žemėje paskutinę akimirką apaštalai savo akimis matė Kristų, žengiantį į Dangų – Alyvų kalne. Tai istorinė ir išskirtinė vieta.

Pro Alyvų kalną bėgo iš Jeruzalės karalius Dovydas, gelbėdamasis nuo Absalmono maišto. Karalius Saliamonas ant Alyvų kalno pastatė aukurą stabams. Jėzus nuo Alyvų kalno šlovingai atėjo į Jeruzalę. Žvelgdamas nuo jo į miestą, apverkė būsimą Jeruzalės žūtį. Alyvų kalnas vienodai brangus tiek žydams, tiek krikščionims.

1994 m. lankydamasis Šventojoje Žemėje aplankiau ir Alyvų kalną. Tolumoje mačiau senosios Jeruzalės panoramą. Batų nušlifuoti laipteliai užlipau dar aukščiau prie mečetės. Per jos prieškiemį patekau į vidinį kiemą, kur stovi Ėmimo į dangų koplyčia. Nedidelis kupolo formos statinys 1152 metais iškilo virš akmens su Viešpaties kojų antspaudu. Šis akmuo ir šiandien yra koplyčioje. Jutau kažkokį vidinį džiaugsmą, stovėdamas šioje Alyvų kalno vietoje. Liečiau savo pėdomis Viešpaties kojų antspaudą.

Po Kristaus įžengimo į Dangų apaštalai nuo Alyvų kalno pėsti grįžo į Jeruzalę, o aš, važiuodamas automobiliu Alyvų kalno pašlaite, priartėjau prie tos vietos, kur „Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus maldą, vienas mokinyš paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savuosius mokinius“. Pagal šv. Raštą ta vieta yra Alyvų kalno viršūnė, kur Jėzus, keliaudamas į Jeruzalę, dažnai užkopdavo. Šioje vietoje dabar stovi bažnyčia. Ant bažnyčios ir gretimio Karmelitų vienuolyno sienų porceliano plokštėse 36 kalbomis išrašyta „Tėve mūsų“ malda, kurios išmokė Jėzus. Lietuviškas tekstas yra Karmelitų vienuolyno vidinėje sienoje. Beje, Karmelitų vienuolyno kieme yra nedidelė koplytėlė, žyminti tą vietą, kur Kristus mokė savo mokinius „Tėve mūsų“ maldos. Aš buvau jos prieangyje. Koplytėlė nuolat pilna turistų. Štai, kur šioje žemėje paskutinę akimirką žmonės savo akimis matė Kristų žengiantį į Dangų – Alyvų kalne. Prieš du tūkstančius metų Izraelio tauta atmetė Jėzų, kai Jis nužengė nuo Alyvų kalno. Šį kartą, kai Viešpats vėl stovės ant to paties kalno, Izraelis Jį priims. Dabar vietoje kenčiančio Mesijo, prisėmusio pasaulio nuodėmės, Jis ateis jėgoje ir šlovėje, kad įtvirtintų Savo amžinąją karalystę.

DVIDEŠIMTASIS PATRIOTŲ SĄSKRYDIS

Kazimieras Dobkevičius

Kito tokio masiško, išpūdingo renginio, kaip Lietuvos patriotų sąskrydis Ariogaloje, tikrai nėra. Jis jau dvidešimtą kartą vyksta vidurio Lietuvoje, gražajame Dubysos slėnyje. 1990 metais Ariogaloje, pirmojo sąskrydžio metu taip lijo, jog sauso siūlelio neliko, o dabar dalyvius alino nepakeliamas karštis. Tik buvusius tremtinius, politinius kalinius, partizanus jokie karščiai, liūtyš ar vėtros nesustabdo nuo dalyvavimo tradiciniame sąskrydyje. Rugsėjo 7 dieną Žemaičių plente rinkosi Lietuvos Vietinės rinktinės karių sąjungos nariai, jau sulaukę solidaus amžiaus (visiems per 80 metų). Sąjungos vadas Bronislovas Girdvainis skaičiuoja 86 metus, bet entuziastingai atvyko į didžiąją bendraminčių sueigą. Gražu buvo regėti nuo kalno nenutrūkstamu srautu plaukiančią gyvą patriotų upę su vėliavomis, su dainomis artėjančią į veją priešais centrinę tribūną. Keitėsi užrašai – Klaipėda, Plungė, Birštonas, Biržai, Raseiniai... Didžiuosius miestus keitė mažų miestelių pavadinimai. Statistika tvirtina, kad šiemet sąskrydyje dalyvavo apie 10 000 žmonių. Eiseną lydėjo KOP kariuomenės pučiamųjų orkestras. Scenoje prie įrengto altoriaus prasidėjo šv. Mišios, kurias aukėjo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius ir kunigai Petras Mackevičius, Kazimieras Skučas, mons. Alfonsas Svarinskas, Gintautas Jankauskas, Juozas Kaknevičius, Viktoras Aukštakalnis. Arkivyskupas sakė, kad tikrieji patriotai ir Lietuvą mylintys atvyko į Dubysos slėnį. Į sąskrydį atvyko Lietuvos socialinio apsaugos ir darbo ministras, Seimo narys Donatas Jankauskas, Seimo nariai prof. Arimantas Dumčius, A. Dagys, Saulius Pečeliūnas, Vincė Vaidevutė Margevičienė, LPKTS pirmininkas Povilas Jakučionis ir kiti. Dalyvavo Kauno miesto meras Andrius Kupčinskas, rajonų vadovai, Lietuvos šaulių sąjungos vadas pulkininkas Antanas Plieskis, LVRKS vadas dim. mjr. Br. Girdvainis, LLKS Štabo viršininkas dim. mjr. Vytautas Balsys, LLKS Valdybos pirm. Jonas Burokas, LPKTS tarybos pirmininkas Antanas Lukša. Sąskrydžiui sveikinimą atsiuntė prezidentė Dalia Grybauskaitė, Seimo pirmininkė Irena Degutienė, premjeras Andrius Kubilius. Tradiciškai į Ariogalos patriotų sąšauką atvyksta kaimynai iš Latvijos ir Estijos. Dėl ligos į Ariogalą negalėjo atvykti europarlamentaras prof. Vytautas Landsbergis, LLKS pirmininkas dim. pulk. Jonas Čeponis. Turiningą koncertinę programą atliko jungtinis politinių kalinių ir tremtinių choras. Lietuvos nacionalinę vėliavą pakėlė LLKS štabo viršininkas V. Balsys, LPKTS vėliavą kėlė varėniškis, Vyčio Kryžiaus kavaliereus V. Kazilionis. Sąskrydžio ugnį uždegė buvęs partizanas Kazimieras Dapkus. Dubysos slėnyje galingai nuaidėjo Lietuvos himno žodžiai. LPKTS pirmininkas P. Jakučionis savo pranešime kalbėjo apie politinių kalinių ir tremtinių socialinius klausimus, teisinės bazės, įstatymų leidybos aspektus, kurie spręstų aktualius nūdienos ekonominius, socialinius klausimus. Ypač svarbu, kad jaunimas liktų Lietuvoje, nes jauni žmonės sudaro mūsų valstybės pamatą. Svečiai iš Latvijos ir Estijos linkėjo lietuviams neužleisti iškovotų pozicijų, nes Lietuva yra daug padariusi įamžindama partizanų atminimą. Mūsų žemiškąjį pasaulį palieka žymiausi kovotojai, o mes privalome išsaugoti ir atminti nuveiktus žygius vardan savo ir ateities kartų, sakė mūsų kaimynai. Buvo suteikta galimybė pasisakyti Lietuvos Seimo nariams. Kaip visada labai aktyvus buvo mons. A. Svarinskas. Jis pliekė Vilniaus miesto merą, kuris leido gėjams žygiuoti Vilniaus miesto gatvėmis. Monsinoras kvietė susilaikyti ir nuo stikliuko. Visi buvome kviečiami neužmiršti maldos, kuri mus visus telktų vienybėn ir stiprintų. Šventinę pramoginę programą pagyveno solistai Liudas Mikalauskas, Egidijus Bavikinas, eiles skaitė aktorė Virginija Kochanskytė, dainavo Vytautas Šiškauskas. Jungėnų kaimo kapela ir kiti meno kolektyvai. Patriotinis sąskrydis „Su Lietuva širdy“ neišblėso, o dar arčiau suartino jaunąją ir senąją kartas.

ŠVENTĖ DIDŽIULIUOSE

Didžiulių kaimo bendruomenės pirmininkės pavaduotoja Jurgita Jankauskienė

Rugsėjo 6 d. gražų ir saulėtą vakarą Didžiulių kaime buvo surengta labai graži kaimo šventė – tai naujųjų Didžiulių kaimo bendruomenės namų atidarymas. Gražu buvo žiūrėti, kai palikę visus darbus, į šventę būreliais rinkosi kaimo žmonės. Įvairiausiom mašinom atvažiavo gausybė kviestų ir labai lauktų svečių. Į mūsų bendruomenės atidarymo šventę atvyko: Raseinių rajono savivaldybės meras Petras Vežbavičius, Ariogalos kaimiškosios seniūnijos seniūnas Juozas Labanauskas,

Ariogalos parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas, savivaldybės tarybos nariai – A. Kilčiauskas, J. Daugiala, L. Bielskis, Seimo nario E. Jonylos padėjėja A. Matusevičiūtė, Seimo nario R. Ačo padėjėja J. Garliauskienė, VVG grupės pirmininko pavaduotoja V. Račkauskienė. Taip pat sveteliai iš aplinkinių kaimo bendruomenių: Verėduvos, Butkiškės, Paliepių, Gynėvės, Kėdainių raj. Paaluonio bendruomenės. Aplankė ir G. Mykolaitis, Respublikinio veterinarijos aprūpinimo centro direktorė M. Stankevičienė, UAB „Raivila“ direktoriaus pavaduotojas G. Simonavičius. Visi gerbiami sveteliai buvo nešini įvairiausiomis dovanomis. Šventės programa savo gražiais žodžiais pradėjo Didžiulių kaimo bendruomenės pirmininkė Renata Aleksiejienė ir Didžiulių kaimo seniūnaitė Diana Kaupaitienė. Visiems buvo padėkota už pagalbą ir nuveiktus gerus darbus nuo Didžiulių bendruomenės susikūrimo pradžios iki dabar. Po gražių žodžių keletą dainų sudainavo mūsų Didžiulių kaimo kapela. Kaip ir kiekvienoje Didžiulių kaimo bendruomenės šventeje mus linksmino kaimo humoro grupė „Boružėlės“, na ir žaviosios kaimo moterytės – tai Aneliukė ir Marceliukė. Po šios programėlės buvo paprašyta Raseinių rajono mero Petro Vežbavičiaus perkirpti atidarymo juostą, o Ariogalos parapijos klebono kun. Gintauto Jankausko pašventinti naujus bendruomenės namus. Gerbiamas klebonas palinkėjo visiems darnaus bendravimo, susiklausymo ir Dievo palaimos. Sugrįžome vėl visi į kiemelį, kur vyko šventė ir kvietėme svečius pasisakyti. Antroji šventės dalis buvo vaišės prie stalų. Mūsų kaimo šeiminkės: Aldona iškepė labai skanų „kugelį“, šeiminkė Natalija pagamino dviejų rūšių kastinį su karštomis bulvėmis, Ksavera vaišino namine gira ir Gedvidas Digrys virė skanią žuviene. Vaišino me visus didelius ir mažus. Gerą šventinę nuotaiką mums palaikė ir visą šventę koncertavo bei linksmino šaunioji socialdemokratų grupė iš Raseinių „Bičiuliai“, vadovaujama V. Kasparavičiaus, bei Inga ir Modestas. Visi šventės dalyviai buvo labai patenkinti, šoko, dainavo, linksminosi iki pat paryčių.

Už šventę dėkojame šventės rėmėjams, svečiams ir dalyviams.

PAGERBTAS NEBGRĮŽUSIŲ GIMTINĖN ATMINIMAS

Viktorija Švedienė

Lietuvių tauta nuo seno pasižymėjo kaip drąsi, darbšti, dora, Tėvynę ir laisvę mylinti tauta. Viena iš Tėvynės meilės išraiškos formų buvo ir tebėra kiekvieno žmogaus noras po mirties amžino poilsio atgulti gimtojoje žemėje. Net senose lietuvių liaudies dainose dainuojama: „o jeigu aš negrįšiu – žirgelis parneš“ ir pasakojama, kas auga ant kapo, kaip tėvynės meilės įrodymas. Niekas nenorėjo, kad po mirties juo kūnas liktų priešų žemėje. Bet šioms troškimams išsipildyti buvo įmanoma tik laisvoje šalyje. Lietuva kentėjo ne vieną priespaudą ir okupaciją, o jos sūnūs ir dukros, mirę svetimuose kraštuose, būdavo ten ir laidojami. Vienas iš skaudžiausių istorijos puslapių išliko sovietmečio trėmimai į Sibirą, pokario kovos. Labai daug lietuvių liko ilsėtis buvusios Tarybų sąjungos platybėse mirę su svajone bent sielos sparnais aplankyti toli likusią Tėvynę. „O kai užkasite tarp girių, po galva akmenį padėję, tai nesakykit žodžio „mirė“. Sakykit – Lietuvon išėjo“, – skamba tremty surimuoti dainos žodžiai. Ne mažesnis Tėvynės ilgesys ir širdies skausmas kankino ir pasitraukusius į Vakarus. Daugelis jų taip pat išėjo į amžinybę žinodami, kad niekada neišsipildys jų troškimas atgulti gimtinės žemėje šalia tėvų ir senelių. Ir mūsų. Lesčių parapijoje yra ne viena šeima, kurios nariai ar giminės yra palaidoti toli nuo Tėvynės. O artimiesiems likusi dviguba gėla – ir kad brangūs žmonės mirę, ir kad negali aplankyti jų kapo. Pagerbiant tų žmonių atminimą, Lietuvai atgavus nepriklausomybę, tuometinio klebono kun. Jono Kazlausko iniciatyva Lesčių kapinėse buvo pastatytas kuklus medinis kryželis – simbolinis tremtinio kapas. Per 20 metų negailėstingas laikas padarė savo – kryželis sunyko, liko tik tuščias antkapis ir tapo nebeaišku, kam jis skirtas. Todėl kilo mintis šį simbolinį kapą atnaujinti. Šių metų liepos mėnesį įmonėje „Kėdainių granitas“ buvo pagamintos akmeninės plokštės su užrašu ir jomis padengtas tremtinių antkapis. Per didžiuosius šv. Ignaco atlaidus rugpjūčio 1 d. Ariogalos klebonas kun. Gintautas Jankauskas iškilmingai šį kapą pašventino, prie jo buvo sugiedotas Lietuvos himnas. Taip nedidelėse Lesčių kapinėse atnaujintas atminimas tų, kurių kūnai negrįžo amžino poilsio Tėvynės žemėn. Jei kas nors turi giminių, draugų ar pažįstamų palaidotų toli nuo gimtųjų vietų ir negali aplankyti jų kapo ar net nežino, kur jis yra, kviečiu už juos pasimelsti, uždegti žvakelę šioje simbolinėje vietoje. Taip pat norėtusi išreikšti palinkėjimą visai tautai, kad visų šiandieninių savanorių tremtinių, išvykusių

svetur ieškoti geresnio gyvenimo, širdyse išliktų ir išsikerotų Tėvynės meilė ir ilgesys. Kad jie visi grįžtų gyventi, dirbti, auginti vaikus ir anūkus atgal į Lietuvą ir, atėjus jų amžinybės metui, poilsio atgultų tik lengvoje gimtinės žemėje...

ŠILINĖS – DIDIEJI ŠILUVOS ATLAIDAI

Kun. Vladas Luzgauskas

Lietuvoje daug bažnyčių, skirtų Marijos garbei. Kai kurios tapo ypatinga Marijos garbinimo vieta, jos malonių išprašymo vieta. Vilniuje prie Aušros vartų Marijos atvaizdo žmonės yra patyrę daug malonių. Toje vietoje, kur jau du kartus buvo sudegusi Šiluvos bažnyčia, piemenėliams pasirodė Marija su Kūdikėliu ant rankų. Šiluva tapo Marijos šventove. Toje vietoje, kur įvyko stebuklingas pasirodymas, dabar stovi graži, aukšta koplyčia. Yra daug aprašytų stebuklingų įvykių, kurių tikrumas paliudytas. Kiek tokių įvykių liko žinoma žmonėms ir dangui.

Kad Lietuva Marijos šalis, tai ne tuščias žodis. Marija čia viešpatauja, čia jos sostas ne auksu, ne deimantais, bet žmonių širdies jausmais nusagstytas. Aplankykime tas šventas vietas, kuriose ji dalina mums savo malonių turtus. Mylėkime tą Dievo dovaną, kuri mums suteikta Marijos asmenyje. Jei tu esi vienišas ir nėra kas tau pasakytų nuraminimo žodį, ateik pas Mariją ir ji nuramins tave. Gal tu esi nelaimingas, nėra kas tau padėtų? Ateik pas savo dangišką Motiną, ji paguos tave. Ir tu, našlaitėli, kuris savo ašaromis laistai tėvėlių kapą, nenusimink, netekęs savo žemiškų tėvų, tu turi dangiškąją Motiną, kuri ištikimų savo vaikų niekuomet neapleidžia. Švenčiausioji Marija, pažvelk į mus ir išmelsk mums malonių, kad mes susitaikę su Dievu, būtume verti įeiti pas tave į Dangaus Karalystę.

Nenuženk nuo akmens Šiluvos Marija.

MŪSŲ PARAPIJOS ŽMONĖS

MALDA MANO KASDIENYBĖ

Pasakoja Marija Kavaliauskienė

Šiomet liepos mėnesį atšvenčiau 90 metų. Džiugu buvo kai aplankė didelis būrys artimųjų. Bet kartu ir susimąščiau. Kas tai tie metai. Tiesa mano prosenelis sulaukė net 100 metų. O yra mūsų giminėje sulaukusių irgi 80 – 90 metų. Gal tai ir paveldimumas.

Gimiau ir augau tuometiniame Viduklės valsčiuje Jūkainių kaime. Mama buvo giliai tikinti moteris. Našlaitė. Ištekėjo už našlio su keturiais vaikučiais. Ji juos ir užaugino, o su juo susilaukė dar trijų. Taip kad šeimoje jaunimo užteko. Jūkainiai tada buvo Viduklės parapija. Septynių metų aš jau priėmiau pirmąją šv. komuniją. Vyras buvo iš Nemakščių. O Viduklės bažnyčioje ir susituokėme. Deja vyras prieš 23 metus mirė. Turiu tris sūnus ir dukrą, dešimt anūkų ir dvylika proanūkių. 1996 m. atvažiavau gyventi pas dukrą į Ariogalą. Ji vyriausia iš mano vaikų. Sūnūs gyvena Nemakščiuose, Viduklėje, Ariogaloje. Esu nebloga siuvėja. Mezgu, audžiu. Tiesa dėl savo amžiaus dabar šių darbų apimtis jau sumažinau. Ne mano charakteriui pyktis, pagieža, aikštangumas. Sako esu rami, taiki. Esu praktikuojanti katalikė. Ir šiokiadieniais beveik kasdien linkausiu šv. Mišiose. Sveikata nesiskundžiu. Už tai ir dėkoju Dievui.

Ką galiu pasakyti apie nūdieną. Manau, kad mažai pagarbos ir meilės kitam žmogui, blogi tėvų ir vaikų santykiai, mažai giliai įsisąmoninto tikėjimo. Tai kelios priežastys dėl šių dienų blogybių. O aš vis dar krutu, vaikštau. Tikiu Dievo palaima. Ir meldžiuosi. Malda tai mano kasdienybė.

JŪSŲ ŽINIAI:

8–15 d. – Šilinių atlaidai Šiluvoje.

14 d. – Šv. Kryžiaus išaukštinimas.

21 d. – Šv. Matas.

23 d. – Rudens lygiadienis.

26 d. – Tituliniai šv. arkangelo Mykolo atlaidai.

Laikraštėlių leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius Antanas Kišonas, tel.: 8 428 59144, 8 616 24376.